

Прикази романа „Судбина једног Чарлија“

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Када те живот гурне на дно дубоке провалије, ти се попни уз њу и освоји је

Од малена много волим животиње и до сада сам стварно мислила да их потпуно разумем, чак иако не причамо истим језиком. Међутим, уз роман „Судбина једног Чарлија“ Александра Поповића, схватила сам да сам их само донекле познавала и да тек сада, после читања ове књиге, знам какав је живот из њиховог угла.

Заправо, док сам читала ову књигу, имала сам осећај као да и сама гледам кроз очи једне мачке која је са сваком страницом расла од сасвим малог мачета до озбиљног и искусног старог мачора. Уз његове животне авантуре, осетила сам када је био тужан, уплашен и збуњен, како се суочавао са тешким ситуацијама, колико му је срце било радосно када је био прихваћен и вољен. Овог малог и храброг мачка судбина често изненађује лепим, тужним и опасним ситуацијама, али он то све јуначки гута и поручује нам – чак и када те живот гурне на дно дубоке провалије, ти се попни уз њу и освоји је.

Од почетка свог живота, када га је мама оставила самог да нађе боље власнике, Чарлијев живот је био пун успона и падова. Најпре је нашао дом на броду и дивну пријатељицу коју је искрено заволео, па затим изгубио у непознатом граду. Онда је у њему упознао један другачији, сурови и неправедни свет, због кога је чак помислио да се баци са моста али ипак није одустао од живота. Издржао је и када су га терали да љуби руке и прича лепе приче дамама у Напуљу, да би се две препредене напуљске сестре обогатиле, а онда га се отарасиле и заборавиле као да никада није ни постојао. Пао је са циркуске жице као и његова каријера због које је био поносан и славан али се и тада подигао на ноге. Није дигао руке (односно шапице) ни када је поново остао без нове пријатељице коју је заволео, па тако изгладнео и прехлађен, завршио као истрошена, стара, беживотна крпа. Све је он то издржао и био спреман на свакакве догађаје само да живи живот пуним плућима у вери и наде да га на крају чека срећа.

И заиста, игром случаја, поново је нашао оне људе за којима је годинама највише жудео. Са њим сам и ја после смеха, суза, страха, бриге и навијања из срца за овог малог јунака, коначно одахнула срећна.

Иако ће вас ова књига прошетати кроз сва осећања, препоручујем вам да будете храбри као мачак Чарли и да је прочитате. Можда она у почетку делује као да је прича о животињама, али у ствари кроз њу можете пуно тога да научите. Схватила сам да без обзира на неприлике у животу, не треба да останеш заувек заробљен на једном месту, као Чарлијева мама која је чувала кобасицу скоро цео живот, јер тако нећеш доживети разне узбудљиве ствари. У животу ћемо сретати и неке лоше људе и лажне другаре, али то не значи да не постоје они добри, великог и искреног срца које ћемо због тога још више волети.

Анђела Арменко III

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Сећања



„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Чарлијево искуство

Мачак Чарли је као мали био приморан да крене у свет потпуно сам самцат. Даље су се у његовом животу низале разнолике Виолете.

Најпре је био бродски мачак где је царовао на позорници са својом другарицом првом Виолетом. Морнари су имали свакодневну забаву. То је трајало све док га Напуљ, италијански град, није скроз омамио. У њему је све било очаравајуће, од кровова до напуљских мачки. Али баш као у италијанским филмовима, окршај и туча са другим мачком су били неизбежни, као нека добродошлица! Онда се Чарли пробио у свет моде, развијену индустрију у Италији. Усрећно је многе даме које су купујући од њега постале власнице прелепих шешира. Маргарета и друга Виолета код којих је радио нису волеле животиње, па су га се убрзо решиле. Али Чарли је био даровит за све, јер је могао да прича.

У циркусу је био маестралан и миљеник деце, а деца су публика коју није лако забавити. Другарица му је била трећа Виолета. Она је заједно са њим учинила баш све да засмеју децу. Аплауз деце је био њихова највећа награда. Томе су се неизмерно радовали и из дана у дан су њихови наступи били све бољи и бољи. Али, једног дана се десио тужни КРЦ, и љуљашка се откинула. Виолета је повредила ногу, а Чарли задње шапице. Након тог тешког тренутка мачак је, ипак, имао много среће. Баш када му је помоћ била најпотребнија, срео је старог пријатеља, капетана брода, оца прве Виолете. Захваљујући капетану, Чарли је добио штап и „меснату“ пензију.

Читајући књигу често сам се враћао на почетак да погледам илустрацију Чарлијеве маме, жуте мачке. Иако га је она послала у бели свет да види све што се може видети и да не остане у једној месарници да чува кобасице од мишева као она, ипак ми је то било претужно. Најлепши тренутак је када у пензији поново среће своју мајку. Размишљао сам да ли би му можда био лакши живот да је остао тамо где се и родио. Забавнији не би био свакако. Много је искуства стекао Чарли да би могао цео чопор мачака да обучи за живот. Да је имао неког да му предложи, у пензинерским данима је могао да буде и учитељ и да му не буде досадно. Колико је досада опасна видео је и сам Чарли у младости на примеру љутих морнара.

Морам признати да чим сам видео корице књиге на којима је насликан црно-бели мачак Чарли, подсетила ме је на Партизан. Зато сам био много срећан када је морао да носи црвену блузу по наредби друге Виолете и да буде бар мало Звездаш.

Милутин Пушица III

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Живот је леп

У овом роману се говори о мачку по имену Чарли за кога је мајка желела да има лепши живот од ње и оставља га у луци да би пропутовао свет. Тако мачак Чарли доживљава незаборавна искуства од којих су нека лепа, друга мање лепа или тужна, али која су саставни део сваког живота. Четири девојчице Виолете које Чарли упознаје током свог пропутовања су обележиле његов живот на различите начине. Прва Виолета је била Чарлијева најбоља другарица на свету, прва другарица из детињства, добра, весела, нежна, маштовита, жељна дружења, која је обожавала Чарлија и осмишљавала с њим најлепше представе. Али, судбина их у Напуљу раздваја и Чарли доживљава велико разочарање, упознаје другу Виолету која, осим по имену, није ни налик првој. Она је уображена и размажена девојчица којој су у животу битне само нове блузе и која нема пријатеље јер воли само себе и не поштује никога. Међутим, трећа Виолета враћа Чарлију осмех на лице, срећу и ведрину јер та циркуска девојчица је пуна љубави, осмеха, спремна за нове авантуре и прелепо пријатељство. Четврта Виолета је Чарлију била необична јер је мислио да је то његова прва Виолета, пошто је упознаје у друштву свог старог пријатеља, капетана брода, али то је била друга девојчица, нећакиња капетана брода, мало другачијих интересовања од прве Виолете.

Највише ми се допао део који описује пријатељство између Чарлија и девојчице циркуске Виолете. Мачак Чарли је после свих разочарења које је доживео у Напуљу, поново упознао девојчицу чистог срца која га је искрено заволела и показала да осмеха и раздраганости никада није доста. С њом је Чарли правио најсмешније циркуске тачке у циркусу где су се сва деца толико смејала и радовала, уживајући у веселим представама два истинска пријатеља. Колико су ме песмице које су смишљала два циркуска другара насмејале и орасположиле, за тренутак сам помислила да сам и ја тамо, у циркусу, са свом том децом. Међутим, колико сам била срећна читајући ове делове, толико ме је и растужио крај овог великог пријатељства који се завршио на трагичан начин, падом са циркуске љуљашке. Мала Виолета је свој живот наставила да живи у дому за циркуске сирочиће без ноге, а мачак Чарли је остао сам, повређених ногу, без икога ко би га погледао и помогао му. Судбина је, ипак, погледала мачка Чарлија тако што му је поново на пут вратила старог пријатеља, капетана брода, који му је помогао да преживи, тако што га је нахранио и одвео код ветеринара. Посебно сам уживала у сусрету Чарлија и његове мајке, јер та љубав између мајке и деце је нешто најлепше на свету и једино на шта не делује ни временска ни просторна удаљеност.

Препоручила бих свима да прочитају ову књигу јер нам она показује да је живот леп иако има и тешких тренутака, а такође нас учи да треба да волимо, поштујемо друге, будемо праведни, упорни, пожртвовани, дружељубиви и оригинални.

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Живот препун авантура

У овом роману главни јунак је мачак по имену Чарли кога мајка, жута мачка, као веома мало оставља у луци, како би избегао судбину обичног ловца на мишеве и пропутовао свет. Тог тренутка за Чарлија почиње ново животно поглавље и пријатељства која су обележила његову судбину. Чарлија проналази девојчица Виолета и њен отац, капетан брода, са којима Чарли одлази на брод и упознаје живот морнара. Девојчица Виолета и мачак Чарли су толико постали блиски и добри пријатељи да су успели да угасе побуну која је избила на броду од стране морнара, и то на најлепши могући начин, организовањем смешних представа. Морнари се више нису досађивали и бунили, већ су уживали у толико смешним представама од којих се љуљао брод, а Чарли је растао и постајао паметнији. Међутим, у Напуљу се мачак Чарли у гужви у великом граду за тренутак одвојио од своје другарице Виолете и тада за њега почиње нови живот, без морнара, брода и његове добре, нежне и разигране Виолете. Тамо Чарли упознаје другу Виолету и схвата да нису све Виолете исте иако се исто зову. Упознаје људе који су на све спремни зарад свог циља, који само желе да искористе друге и зараде новац, као што су њега искористиле друга Виолета и њена сестра Маргарета, а затим продале. Кад је упознао трећу Виолету, мачак Чарли поново постаје срећан јер опет крај себе има праву, искрену, добру другарицу, која га је примила у своје срце. Међутим, у најрадоснијем тренутку у циркусу, са трећом Виолетом, настаје и најтужнији завршетак овог пријатељства, јер услед трагедије током представе Виолета остаје без ноге, а Чарли повређених ногу.

У овој књизи највише ми се допао део када је Чарли након много година, када је већ био стар и исцрпљен, поново доживео сусрет са својом мајком, жутом мачком. Тај тренутак у роману ме је много усрећио, али и расплакао јер се Чарли одвојио од своје мајке као веома мали, када ништа није знао, а сада поново осећа мајчинску љубав. Жута мачка је била пресрећна због сусрета са својим сином, због кога се жртвовала и поднела огромну неправду, желећи само да му обезбеди бољи, лепши и срећнији живот од оног који је она имала. Посебно ме је обрадовало када је Чарли успео да исправи неправду коју је месар лажима нанео његовој мајци, јер мајке су бића која нам увек желе све најбоље, а ми треба да им узвратимо својом добротом, љубављу и поштовањем.

Препоручио бих свима да прочитају ову књигу јер је поучна и занимљива. Живот сваког од нас је препун авантура, забаве, разних лепих догађаја, али и препрека, проблема и борби. У животу увек треба да се трудимо да све препреке и проблеме решимо, да помогнемо онима којима је помоћ потребна, да са ведрином и љубављу гледамо на живот, да се дружимо, поштујемо једни друге, али и да останемо своји.

Михаило Стојановић III₅

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Авантуристички живот

Радња овог романа почиње тако што мишеви грицкају кобасице у месаровој радњи. Месар од једне баке добија жуту мачку и она је добро чувала радњу. Једног дана се омацила. Када је маче мало порасло, жута мачка је напустила месару и одвела маче у луку. Жеља јој је била да њено дете оде на брод како би видело свет и боље живело од ње. За то време мишеви су грицкали кобасице. Месар је најурио мачку и још налагао да је она лоша.

У луци је мала ћеркица капетана брода Виолета заволела маче и наговорила оца да маче приме на брод. Брод је испловио. Морнарима је било досадно, побунили су се. Виолета и маче су правили смешне позоришне представе за морнаре. У међувремену, маче је порасло и дали су му име Чарли.

Када су стигли у луку града Напуља, Чарли је као отмени мачак запао за око напуљским мачкама. Лепо се проводио. Међутим, када је брод кренуо из луке, њега није било. Пошто је знао да прича, узела га је Маргарета, продавачица шешира да јој продаје шешире. Њена сестра, такође Виолета, стално га је облачила и пресвлачила. Посао је ишао добро. Напуљске жене су луделе да виде мачка који прича. Када је у једној гужви излог разбијен, Маргарета одлучи да Чарлија прода циркузанту, глумом Августу.

У циркусу Чарли се упознао се трећом Виолетом, ћерком глумог Августа. За време једне представе Виолета и Чарли су пали са љуљашке и повредили се. Виолету су одвели лекару, а мачак је са повређеним задњим шапама морао на улицу. Тетурајући Чарли је зајаукао на прагу једне куће. На вратима се појавио пензионисани капетан брода. Препознао је Чарлија и одмах га је увео у кућу. Капетан је позвао ветеринара, Чарли је излечен, али је морао да носи штап. Испословали су и пензију за Чарлија у облику оброка. За своју малу нећаку капетан није рекао да то није Виолета из позоришта, да не би растужио Чарлија.

На крову куће Чарли је срео стару жуту мачку. Била је то његова мајка. Испричали су шта им се догађало док су били раздвојени. Чарли је отишао месару и затражио да одмах исправи неправду нанету његовој мајци, јер мачка може заборавити на дужност због будућности и среће свог мачета. Месар је вратио жуту мачку у месару. Чарли се вратио капетану. Редовно се виђао са својом мајком и сећао се свог авантуристичког живота.

Из овог романа поуке о међусобној љубави и бризи за будућност деце могу да извуку и родитељи и деца. Књигу би требало да прочитају они који имају кућне љубимце и они који намеравају да их набаве. Један мачак сличан Чарлију био би прави избор.

Читајући ову књигу чинило ми се да ју је писац припремао за драмску представу. Као да је случајност, баш сам прошле недеље била на представи старије групе из моје глумачке школе, за коју је текст писао Александар Поповић.

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Несвакидашњи роман

У овом роману сазнајемо како је један мачак Чарли пропутовао свет јер га је мама једнога дана оставила у луци, пошто није желела да и он буде чувар у месарници и обичан ловац на мишеве као она. Чарли је на броду наишао на девојчицу Виолету која је ћерка капетана брода. Заједно су почели да обилазе свет. Смислили су смешно позориште које су изводили пред морнарима на броду. У Напуљу су се разишли и Чарли је освајао срца мачака, али је био тужан јер му је недостајала његова Виолета. Чарли је, такође, продавао шешире и радио у циркусу. У циркусу је постао нераздвојни пријатељ са још једном Виолетом. Чарли и „циркуска“ Виолета су постали славни и засмејавали су цео град. Случајно је једном пала љуљашка и Виолета је поломила ногу и отишла у болницу. Чарлију је било јако жао а био је и он повређен па га је циркуски редар одвео у двориште велике куће. Испоставило се да је стари капетан, отац „прве“ Виолете, живео у тој кући. Њих двојица су се поново видели и разговарали о свему што се десило. Капетан је лечио мачка. Са капетаном је сада живела његова нећакиња Виолета. Мачак је све време мислио да је то његова најбоља другарица Виолета, капетанова кћи и хтео је да изведе позориште. Међутим, ова Виолета је само хтела да рачуна и мачку је било досадно са њом. Затим јој је капетан објаснио да Чарли вероватно мисли да је она његова кћи са којом је глумио у представама. Онда је капетан рекао нећакињи да може и она са Чарлијем да представља смешно позориште јер је његова кћи Виолета сада одрасла жена.

Уживао сам у читању ове књиге јер има јако смешних делова. Истовремено, било је и веома тужних делова које ми је било тешко да читам. Један од њих је и када се Чарли растао са „циркуском“ Виолетом која се повредила. Такође, било ми је много жао када се растао са својом првом Виолетом са којом је изводио смешно позориште. Био сам јако срећан када је на крају ипак пронашао капетана и његову нећакињу Виолету и радовао сам се што ће са њом сада изводити позориште. Препоручио бих другарима да прочитају овај несвакидашњи роман.

Другарство Чарлија и Виолете ме подсетило на моје пријатељство са комшиницом у мом селу Чокешина где имам викендицу. Она се зове Кристина, али је сви зову Кики. Кики иначе живи у Бечу али има прабаку у Чокешини. Увек се лепо играмо када смо заједно и време нам пролети. Сваки пут када се растајемо, мени је тешко, поготову што никад нисам сигуран када ћемо се опет видети јер је потребно да она ту дође из Беча, а ја из Београда и да то буде у исто време. Радујем се летњем рапусту јер она тада увек дуго буде код прабаке и једва чекам да идем у Чокешину.

Василије Ковачевић III₅

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Судбина свих нас

Судбина једног Чарлија је судбина свих нас. Од рођења до старости ми пролазимо исти пут као Чарли.

Од када маца омаци једно немирно маче или нас роди мама, почиње тај пут. Шаље мајка Чарлија на брод да буде „много од свих најсрећнији“, па и нас шаљу маме у школу и даље. И на том нашем броду школи упознајемо доброг капетана учитеља, Виолету или Рикарда. Учимо живот и море, рачун и позориште, али смешно тако да се сви „искривимо од смећа“. Одрастемо тако да кренемо у свет. Чарли у Напуљ, а ми у Париз, Будимпешту или Малу Крсну. Забављамо се. Све у своје време. Када прође време забаве дође време труда и великог рада. Чарли је тада у љуљашци, а ми како ко и куд који и све кроз забаву, срећу, тугу и муку. Коначно све прође. Дошли смо до штапа за поштапање. Чарли се поштапа, капетан се поштапа, а и већина пензионера на Калемегдану се поштапа и игра шах.

И тако се књига затвара. Чарли је опет са својом мамом мачком и свега се сећа. И ми ћемо се свега сећати. Само када дође време.

Реља Милићевић III₂

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Машта, љубав и мачје авантуре

Књигу „Судбина једног Чарлија“ написао је наш чувени писац Александар Поповић. Она је пуна предивне маште, љубави и мачијих авантура, због којих сам се смејала, плакала и уживала.

Ова књига нам кроз разне догађаје прича о животу малог преслатког мачка Чарлија и његовим осећањима. Јако сам била тужна и плакала сам када је жута мачка одвела свог сина малог мачка Чарлија на брод. Онако мали и слadak остављен је у скроз непознатом простору, у великом мраку. Био је преплашен и дрхтао је од страха. Ја сам се плашила са њим. Много сам плакала и када је Чарли хтео да скочи са моста. Осећао се немоћан, разочаран и тужан, јер је опет остао сам. То је страшно за једног малог мачка.

Смешни и забавни догађаји су ми били када су Чарли и Виолета на броду направили смешно позориште. Много ми је смешно било и то када је напуљска Виолета носила шарене блузе које је бацала после једног ношења и када су мишеви грицкали масну кобасицу и пуних стомака котрљали се испод кобасица. Неколико пута сам се јако уплашила када је Чарли био у невољи. Тада сам хтела да му помогнем, али нисам знала како. Једном су га ударили конзервом у око када се тукао са великим мачором у Напуљу, а други пут су га бакице тукле варјачама. Било је ту још разних авантура као што су наступ у циркусу и продаја шешира.

Ова књига ми је много лепа, зато што прича о великој љубави између маме мачке и детета малог мачета, о њиховом раздвајању и на крају поновном сусрету маме и Чарлија на тавану. Свако треба обавезно да је прочита.

Сташа Ушћумлић III₂